

Pelerinajele la sf. Mănăstire H. Bodrog

Împreunate cu misiuni religioase, pentru înălțarea sufletească și îndreptarea morală a credincioșilor, încep și în acest an, ca și în anii premergători, cu praznicul *Schimbării la față* (6 Aug.) și continuă la *Adormirea Născătoarei de Dumnezeu* (15 Aug.), *Tătarea capului sf. Ioan* (29 Aug.), *Nașterea Născătoarei de Dumnezeu* (8 Sept.) și la *Înălțarea sf. Cruci* (14 Sept.). De astă dată misiunile religioase urmăresc restaurarea adevăratei vieți familiare, atacând păcatul feririi de a avea copii.

Programul misiunilor

pentru toate pelerinajele se întocmește pe 3 zile, precum urmează:

Ziua I-a, Vecernia, urmată de cuvântarea de introducere a misiunilor *Pavecernița*, însoțită de predica despre „Căsătorie o Taină sfințită”.

Mezonoptica, cu alocuția despre Copii și stele (podoaba și bucuria casei).

Ziua II-a, Utrenia cu ceasul I și cuvânt despre Casa părintească — școală de educație creștină. Apoi *sf. Liturghie*, pentru cuminecarea celor pregătiți, cu predică despre Părinți și copii — datorii reciproce.

Sf. Maslu pentru bolnavi, cu alocuția despre Părinți bolnavi — datoria de a-i îngriji.

Vecernia zilei, cu litie și cuvânt despre Familia și însemnătatea ei religioasă, socială și națională.

Drumul Crucii, cu meditații la fiecare popas, înfățișat în cele 14 icoane de pe troițe, pentru adâncirea patimilor Domnului, trezirea conștiinței și părerii de rău pentru păcate.

Privegherea praznicului (Utrenia), cu procesiune din biserică la paraclis și predică despre *Chemarea de mamă* (Păcatul feririi de copii).

Ziua III-a, a praznicului, în biserică: *Cinstitul Paraclis* al M-cii Domnului și *sf. Liturghie* pentru împărtășirea pelerinilor, cu predică despre *Copilul în biserică* — adus de părinți, apoi condus de învățător.

În curtea sf. M-ri, al *II-lea Maslu* pentru bolnavi, cu alocuția despre *Copii bolnavi* — boli moștenite și din negrije.

La paraclis: *sf. Liturghie*, în sobor, cu predică despre însemnătatea praznicului pentru viața familială.

Sfințirea apelor mici, stropirea creștinilor și încheierea misiunilor, cu indemn la îndreptarea vieții: *Rămas bun de la mamă*.

Între timp se vor face citiri și rugăciuni particulare, pentru trebuințele sufletești ale pelerinilor.

La sfintele Liturghii se vor împărtași toți cei pregătiți și cei ce vor veni spovediți de acasă. La sf. Mănăstire nu pot fi găzduiți decât exclusiv preoții slujitori. Toți ceilalți, fără osebire, vor veni aprovizionati cu cele de lipsă. Intelectualii se vor putea încvartirui în sătisoarele din apropiere.

P. C. Părinți sunt rugați a orienta din vreme, pe toți pelerinii și-i vor consemna pe parohii într-o listă: bărbați, femei, feciori, fete, copii, intelectuali. „ostași”, cu numărul căruțelor ce-i însoțesc, evidențindu-se ceice vin mărturisiiți de acasă.

Conducătorul grupului de pelerini va preda lista conducătorului sf-tei Mănăstiri, îndată la sosire, pentru alcătuirea statistice. Despre pelerini și felul prezentărilor, se face raport detaliat P. Sf. Sale, în darea de seamă asupra pelerinajelor.

*Arhim. Policarp
igumenul sf-tei M-ri.*

O turmă și un păstor.

Trăim incontestabil vremuri apocaliptice: Fierosul monstru, descris atât de plastic de evanghelistul Ioan în cartea „Descoperirii” sale, par'că s'a deslănțuit asupra întregii vieți omenesti postbelice; în serviciul lui par ase fi angajat instituții, sub formidabila lui putere gem și se zvârcolesc popoarele lumii și sub egida lui să făuresc concepții și teorii vrăjmașe spiritului evanghelicului lui Hristos.

Ba ce e mai mult, asistăm chiar la cea mai tragică și dureroasă luptă ce s'a înregistrat și cunoscut vre-o dată în istoria lumii, la războiul ce se dă în Imperiul lui Antihrist, numit Sovietia ruseacă, contra lui Dumnezeu, Făcătorul a toate.

Dacă am condensa durerea sufletească și tânguirile exprimate de prorocii T. V., referitoare la decăderea poporului evreesc, aceasta n'ar fi decât numai un slab ehou al durerii și desnădejdii chinuitoare a multor suflete și conștiințe îngrijorate de cumplita stricăciune a omeniei civilizate a veacului XX-lea.

Ce să mai zicem de sistemul dement și absurd carele a degradat pe om la rolul de parie; voind să-i răpească cu forța brutală ceea ce dănsul are mai scump: credința în Dumnezeu?

Cuvintele evanghelistului Matei dela cap. 24 v. 9: „Atunci vă vor da spre asuprire și vă vor omori și veți fi urâți de toate popoarele pentru numele meu”, se văd realizate nu numai în vastul imperiu de peste Nistru, ci durere și în țările culte, unde curentul anticlerical devine pe zi ce merge tot mai înverșunat și înțejit.

Aceste stări anormale și patologice-spirituale — cari pot deveni cu timpul chiar dezastruoase — lasă cu totul reci și impasibile inimile corifeilor naștionilor europene, cărora le-ar incumba sfânta datorie a

veghea nu numai la ameliorarea stării economice financiare și sociale, ci mai presus de toate la asigurarea păcii tuturor popoarelor. Aceasta însă cei chemați n'o pot garanta prin mărima flotelor și a armatelor, ci urmând și practicând preceptele Aceluia, carele a zis despre sine: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea!”

Sfânta biserică ortodoxă, precum și cea protestantă, înțelegându-și rostul pe carele-i au întru lăfșirea păcii și a bunel voinei pe pământ, au fost încercat acum câțiva ani la Stockholm (Svedia) prin convocarea unui congres, apropierea între oialtă. La acea întrunire religioasă de caracter mondial sf. noastră biserică ort. română a fost reprezentată prin ilustra persoană a I. P. S. Sale Mitropolit Nicolae dela Sibiu.

S'au luat acolo unele hotăriri principiale, urmând ca pe baza acelor să fie continuate deliberrările și decisiunile preliminare. Toate acestea apoi, prin o reciprocă și indulgentă înțelegere, vor putea fi continuate, ba finalizate spre lauda și gloria operei creștine, pentru care ne rugăm la toate serviciile divine prin cuvintele: „Pentru pacea a toată lumea... și pentru întrunirea tuturor Domnulul să ne rugăm”.

Ori aceasta reunire a bisericilor creștine se impune azi mai presus de orice problemă de ordin efemer și materialist, urmând apoi ca dânsa să reformeze și să refacă spiritualmintea omenimea căzută în lăncezeală și amorțire sufletească, formând în aceea stare teren prielnic de incuibare diferitelor curente și secte subversive, etichetate sub numirea de „legheon”.

Ar fi deci de dorit ca „Liga Naștionilor”, ca cel mai înalt for cu cădere, să ia sub binevoitorul său patronaj, inițiativa luată de bisericile creștine amintite în scopul unirii lor, ajutându-le pe cât e cu putință și oferindu-le toate înlesnirile și mijloacele posibile, pentru a ușurâ și promovâ realizarea unui scop atât de ideal și creștinesc de felul celui arătat.

Aceasta ar însemnâ o biruință formidabilă nu numai asupra vrăjmașilor văzuți și cunoscuți, ci ar mai tempera și prozelitismul pe care-l urmează cu atâta tenacitate și înțejire — după încheierea Concordatului — Vaticanul, al cărui șef și cap nu de mult a lansat pe cale radiofonică un apel cătră toate bisericile din întreaga lume — deci și cătră desidenți sau ortodocși — pentru ase rentoarce la sânul bisericii papale.

Astfel se impune o continuare cât mai grabnică a tratativelor începute la Stockholm între amintitele biserici, pentru soluționarea definitivă a problemelor rămase numai în stadiul unui început fericit de asanare moral-spirituală.

Ne mai place să sperăm, că plănuitul sinod ecumenic, ce urmează a fi convocat anul acesta la sf. Munte din Athos, nu va rămânea numai un „pium deziderium”, ci va fi convocat cu posibilă urgență, luându-se cuvenitele măsuri și hotăriri, având menirea de a face posibilă nu numai apropierea și unirea bi-

sericilor amintite, — realizând astfel ideea atât de imperativă — ci și deslegarea multor probleme de vitală importanță și eflux covârșitor pentru biserică și ierarhie deopotrivă, în vremile actuale de adâncă bejenie etico-socială.

Aceasta cu atât mai cu deadinsul, că anul acesta se împlinesc 1500 ani dela al III-lea sinod ecumenic, ținut la Efez la 431. Pentru comemorarea acestui eveniment ecleslastic sf. Scaun dela Roma face grandioase preparative, după cum sântem informați prin ziaristică și din diferitele lor reviste bisericești.

Se impune în mod firesc ca și biserica noastră ortodoxă patriarhală din România Mare, în conțelegere cu celelalte Patriarhii ortodoxe, să ia urgente măsuri întru convenita comemorare a evenimentului istorico-bisericesc deoparte și pentru ca de altă parte, ideea fericită, sulevată în capitala Svediei, de verhovnicii tuturor bisericilor, să poată fi dusă cu un pas înainte pe aceste timpuri de grea cumpănă pentru viitorul ei.

Lucian Lungu
preot.

Anglicanii și biserica ortodoxă.

„Ekklesia”, organul oficios al Arhiepiscopiei din Atena (Nr. din 9. V. 1931), spune într-o notiță, că — de curând — prof. de teologie Frank Gavin, din New-York, a fost la Atena și a ținut studenților teologi de acolo două conferințe, vorbind despre istoria bisericii anglicane. La aceste conferințe au luat parte și P. S. Arhiepiscop precum și profesorii Facultății de teologie de acolo.

Prof. Gavin este autorul unei documentate lucrări — scrisă pe baza celor mai principale opuri de dogmatică grecească — apărută în 1923 și care tratează despre teologia ort. elină contemporană. P. S. Arhiepiscop l-a poftit la o masă, la care au participat și profesorii Facultății de teologie.

Prin cele de mai sus, ziarul amintit, indică în mod simplu un fapt, care pentru bisericile grecești este un fapt normal. E lucru știut, că biserica anglicană, încă dela zămislirea ei, a căutat o apropiere și o comună cu Biserica ort. În secolul din urmă, tendințele anglicanilor au luat o proporție mai mare, iar dela răsbolu încoace, ele au ajuns apogeul. Oamenii de o valoare incontestabilă, aparținând anglicanismului, au început a cutreera orientul elin ortodox, cu scopul de a-l cunoaște și de a face cunoscută biserica lor, pentruca astfel apropierea bisericilor să se poată face pe baze cât mai temeinice. Intre acești crainici ai apusului, se numără și Arhiepiscopul de Canterbury, primatul Bisericii engleze, care a cercetat în 1929 unele țări răsăritene și care sosiud în ziua de 17 Aprilie 1929 în Atena a fost primit cu mare pompă din partea Mitropolitului Atenei. Cu ocazia recepției dela reședința Mitropolitului, sau rostit cuvinte frumoase din ambele părți, iar reprezentantul Patriarhului din Constantinopol, s'a exprimat cu această ocazie că Patriarhul ecumenic privește vizita aceea

„ca o garanție a unei apropieri mai strânse între Biserica ortodoxă și biserica anglicană”. Deosebită simpatie pentru anglicanism s'a manifestat atunci și prin presa atenană.

În acelaș an, în 4. IV, a sosit la Atena prof. de teologie — Endinoto — dela New-York. Cu acest prilej a ținut o conferință la Facultatea de teologie, vorbind despre biserica episcopală anglicană. Concluzia, nemărturisită, dar exprimată destul de transparent, a acelei conferințe a fost că, între Biserica ortodoxă și cea anglicană s'ar putea face o *unire*.

Congresul Lambeth, întrunit în vara trecută, a atras la discuțiile sale pe 11 reprezentanți ai Bisericilor autocefale ortodoxe. Aici s'a discutat, neobligator, dar s'a ajuns ca cele două membre ale Corpului lui Hristos să se cunoască reciproc, destul de bine. S'au rostit discursuri și s'a recunoscut că cea mai delicată chestiune — pentru apropierea între cele două Biserici — este aceea a recunoașterii hirotonei anglicane. Patriarhul Alexandriei în vorbirea oficială a asigurat că în viitor ar putea fi vorba de o unire a Bisericilor ortodoxe și anglicane.

Un pas mare, în această direcțiune, s'a făcut încă în 1922, când Constantinopolul a recunoscut hirotonia anglicană, act pe care l-au făcut mai târziu și Ierusalimul, Alexandria și Cipru.

Recunoașterea validității hirotonei anglicane din partea patriarhatelor orientale, și din partea Bisericii autocefale a Ciprului; precum și atitudinea binevoitoare a tuturor Bisericilor ortodoxe, față de anglicanism, pare a indica faptul că unirea celor două Biserici nu este prea îndepărtată.

Iată deci că încercările anglicane au ajuns ca să creleze în Ortodoxie o atmosferă prietnică, iar în unele privințe un rezultat pozitiv chiar.

Fapt e, că unirea e dorită din ambele părți. Grecii, în special, privesc mișcarea inițiată cu mare simpatie, ba cu entuziasm chiar și acesta e motivul că apostolii anglicanismului în Răsărit se bucură de mare trecere. Acești apostoli continuă cu sârguință opera antecesorilor.

Cauzele că spiritul împăciuirii domină ambele tabere sunt mai multe. Principalele însă par a fi următoarele:

a) covârșitoarea influință politică pe care o exercită Anglia în răsărit și care se resfrânge pe toate terenurile vieții, și

b) atitudinea bisericii anglicane, lipsită de orice prozelitism față de ortodocși.

Dar dacă din punct de vedere practic unirea ar fi folositoare, aducând o puternică reconfortare morală, mai ales patriarhatelor orientale, oprise de vifregia vremurilor, chestiunea privită din punct de vedere dogmatic, nu poate fi realizată, atâta timp cât anglicanismul persistă în doctrina sa protestantă. Căci ce este altceva decât protestantism: negarea infailibilității Bisericii și a sinoadelor ecumenice; recunoașterea numai alor două taine; respingerea venerării icoanelor; predestinațiunea, etc.

Iată deci atâtea obstacole cari se opun în calea unității. Prin urmare, atâta timp cât subsistă aceste diferențe, intensa și bineorganizată propagandă anglicană pentru apropierea de Ortodoxie, rămâne un simplu desiderat irealizabil.

Ip.

Meditație*)

„Două căi duc la cer: a vieții curate și a pocăinței. Cine n'a putut merge pe cea dintâi, — să urmeze a doua. Iară cine se sfiște de aceasta, să nu părăsească pe cea dintâi“.
(Ziarul: „Aradul“ Nr. 20, 1931 pag. 2)

Prea Cucernice Protopărinte! Cucernică Preoțime!

Ne-am adunat aici, și din alte motive de cât acela de a răspunde unul elaborat de birou, venit din partea superiorilor noștri. Iată de pildă, că după ce voiu termina de citit aceste câteva rânduri fără pretențiuni, eu păstorul de suflete, va trebui să-mi plec genunchii și să cer deslegare, întocmai ca oricare din păstorii mei.

E o orânduire înțeleaptă și nu fără temei aceasta. Cei ce judecă, sunt chemați la judecată. Medicii cari vindecă; încearcă senzațiile celor bolnavi și răniți. Venim rând pe rând, pentru ca să trăim câteva clipe starea sufletească a acelor, cari peste câteva zile sau chiar, se vor perinda pe dinaintea noastră cerșind iertare și deslegare. Experimentăm, în felul acesta, starea psihică a celor culpabili, pentru ca în ajunul marelui Eveniment, să putem judeca cu multă competență și cu multă îngăduință pecabillitatea altora.

Venim aici apoi, ca să satisfacem o elementară și intimă necesitate a sufletului nostru: destăinuirea; o tainică și eficace datorință de creștin: împărtășirea cu trupul și sângele Mântuitorului nostru Isus Cristos. Două taine de cari avem lipsă pentru prosperarea spirituală nu numai ca preoți, ci și ca simplii laici fără dar.

De aceea, acum când primim aceste două taine într'un cadru deosebit, se cade să le primim cu mai multă demnitate ca aceia pe cari îi conducem la mântuire. Trebuie să profităm de ele mai deosebit ca celalalți muritorii.

Evident, ca oamenii, cari viețuim în trup, nimic nu ne este străin din cele ale omului. „Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim“ cu noi înșine...“ (I Ioan, cap. 1. v. 8). Avem și noi interesele și dorințele noastre pământești, cari, adesea, ne pun poate în conflict cu misiunea noastră. Adesea, poate cedăm acestor interese, neglijând cele ale lui Dumnezeu. E momentul să cerem ispășire.

Cum am spus însă mai sus, să facem acest lucru cu mai mare demnitate ca aceia pe cari îi păstoriim. Ca interpreți ai legii divine, ca ispravnici ai tainelor divine, ca robi cari știm voia stăpânului, și cărora ni s'a încredințat mult și mult ni se va cere,

*) Citită în ziua de 3. IV. 1931, cu ocaziunea mărturisirii și cuminecării în sobor a preoțimii din tractul Ineu.

datori suntem a ne răscoli mai adânc conștiința, a-l pune mai riguroase întrebări, a ne frânge cu mai mare părere de rău inima, a-l impune mai alese idealuri, mai mari îndatoriri, pe cari apoi să le ținem cu mai mare sfințenie. Se spune, că Sf. Vasile cel Mare, vrednic și sfânt cum era, totuși înainte de a se împărtăși zicea cu multă smerenie: „Știu, Doamne, că cu nevrednicie mă împărtășesc“, iar Sf. I. Gură de Aur, zicea: „Doamne, Dumnezeul meu, știu, că nu sunt vrednic“.

A trecut multă vreme, foarte multă chiar, de când Mântuitorul a învățat omenirea să zică zilnic, „Vie împărăția ta, facă-se voia ta“. Și totuși, parcă împărăția lui Dumnezeu încă nu a venit deplin, încă nu e realizată aici pe pământ. Noi, cari cunoaștem legea și scopul lui Dumnezeu, vedem bine în ce măsură voia Lui a ajuns deviza omului. Vom pune dar conștiinței noastre cu multă seriozitate și rigoare și întrebarea aceasta: cum am promovat realizarea imperiului lui Dumnezeu aici pe pământ? În ce măsură am lucrat la împlinirea lui? Și mai ales, să ne întrebăm dacă nu cumva suntem răspunzători de stările de azi puțin plăcute lui Dumnezeu? Dacă nu cumva am fi putut lucra mai mult?

De sigur, situația noastră a preoțimii este grea; misiunea noastră este legată de mari răspunderi. Pentru noi a spus Mântuitorul cuvintele: „Iată eu vă trimit pe voi, ca niște miei în mijlocul lupilor“. Pentru noi sunt și cuvintele lui Iezechiel: „Când zic celui nelegiuit: „Vei muri“, și tu nu-l vestești... să se întoarcă dela calea sa nelegiuită, ... din mâna ta voiu cere sângele său“. Dacă n'am fi oameni, sau dacă cei pe cari îi păstoriim și cu cari viețuim împreună ar fi îngeri, misiunea noastră n'ar fi grea. Dar, suntem oameni și trăim între oameni. Avem și noi ca toți oamenii necesități și neajunsuri materiale. Răni și tragedii interne. Și cu toate acestea, nouă nu ne este permis ce le este îngăduit celorlalți oameni.

Cruzimile vieții pot să ne lovească și pe noi tot așa de amarnic ca și pe cei cari vin la noi și le prescriem rețete duhovnicești, cu toate acestea, nouă, acestora cari purtăm cinstita reverență, nu ni-e permis să batem în defensivă. Situația noastră ne impune să răspândim pretutindeni curaj și optimism. Ca oameni ni-e permis să zicem în zburciumul durerilor cel mult un „Părinte îmi este greu, ajută-mi“, „Fă să treacă păharul acesta dela mine“, dar după cum nu ar fi fost demn de Fiul lui Dumnezeu sustragerea dela răstignire, așa și nouă sub nici un motiv nu ni-e este permis a da înapoi. Ce s'ar fi ales de-idea creștină, dacă Mântuitorul nostru, în momentul când era dus la răstignire, prin puterea Lui divină să fi dispărut din mâinile dușmanilor săi? În T. Nou, am fi găsit cu o minune mai mult; dar n'am fi găsit aceea impresionantă zi: „ziua pregătirii“, Vinerea mare — mare ca toate durerile lumii. Istoria creștinismului, ar

fi înregistrat cu o minune mai mult; dar ce minune? Mică și palidă față de minunea suferinții, a mergerii de bună voce, ca un miel blând, la locul de răstignire.

Așa dar, după cum El nu s'a ferit de răstignire, așa și noi nu vom dezerta din fața greutăților impechiate cu misiunea noastră. Nici plânsul nostru măcar nu trebuie să fi ca plânsul profanilor. Lumea poate plânge cu hohote. Noi vom plânge discret, în genunchi, într'un colț tănuț al sufletului nostru, așa după cum Iisus s'a lăsat zbuclumului sufletesc într'un colț al grădinei Ghetsemani.

Da, după cum El numai la sfârșitul căii, un ciaz își rezervă durerilor Lui și acela departe de lume; iar în restul de trei ani învață, vindecă, răspândește fericire, așa și noi în ciazul acesta, cu prilejul acestei mărturisiri vom da curs zbuclumului nostru. Apoi ne vom împărtăși, vom lua adevărata beaură și mâncare întăritoare, ca să putem să ne avântăm din nou, cu puteri mărite, pe câmpul de luptă.

Să nu părăsim sf. jertfelnic fără să ne fixăm un nou și sfânt postulat! Să nu leșim de aici recli și indiferenți, căci lumea de-afară, lumea de dincoala de zidurile acestea sfinte, așteaptă ca, odată cu minunea învierii, să vină și minunea mântuirii.

Și-acum, cu frica de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să ne apropiem. Cu credință, fiindcă acolo în sf. potir e minunea care covârșește legile firii, e taina înaccessibilă rațiunii omului; cu dragoste, fiindcă acolo în potir e sângele vărsat pentru păcatele noastre; cu frică, fiindcă Dumnezeu e acolo pe sf. prestol. Dumnezeu e aproape, e între noi.

Proorocul Moisi, când vede rugul arzând fără ca să se mistuiască, când vrea să se apropie de el, glasul lui Dumnezeu din rug îi zice: Moisi! Moisi! Nu te apropia aici, descălță încălțăminteale din picioarele tale, că locul pe care stai tu, pământ sfânt este. „Acelaș lucru i se porunci odinioară și lui Iosua la porțile Ierichonului.

Înainte de a ne apropia de înfricoșatul jertfelnic, — pe care stă păharul ce conține viață pentru cel vrednic și osândă pentru cel nevrednic — și noi ne vom descălța de tot ceea ce ne împedecă și ne face greoi în drumul misiunii noastre. Aci prin taina sf. mărturisiri vom lepăda toată grija cea lumească.

„Doamne și stăpânul vieții mele!“ „Nute mânia“ că am îndrăsnit să intru la ospățul Tău împărătesc fără veșmânt de nuntă, „ci caută și acum ca un milostiv“ la această smerită rugăciune: Fă ca în ospățul acesta „de obștire cu Tine“, să bem toată dulceața lubrii, toată aroma smereniei, și întreagă ferbințeala răbdării. Sădește în inimile noastre rădăcina tuturor bunătăților și frica de Tine. Nu ne lăsa să rătăcim departe de Tine. Fă să fie picioarele noastre grabnice spre cele sfinte, ca ale cerbului spre apa Ilmpede a

izvoarelor. Dă-ne iertarea, care ai dat-o tâlharului, dă-ne bucuria lui Zacheu, care Te-a văzut; ca ieșind dela ospățul acesta, să putem cânta: „Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei cei înfricoșate...“ „Veniți și ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu. Și voi spune ceea ce a făcut sufletului meu.“ Amin.

Preotul George Perva.

Ce trebuie să fim!

Febra electorală a trecut. Torente de ponegriri de tot felul, aruncate dintr'o tabără într'alta, dela un partid la altul, au încetat. Puhoiul s'a liniștit. Aerul îmbăcsit de totfelul de murdării — scoase la iveală pentru a impresiona și câștiga cu orice preț și prin orice mijloc un aderent — începe a se curăți. Nimic nu este mai desgustător pentru un privitor atent și desinteresat, decât o campanie electorală. Promisiuni, momeli, înjurături, intrigă, amenințări, falsificări, cu un cuvânt tot ceea ce poate fi mai josnic, aceea formează în majoritatea cazurilor subiectul discuțiilor în aceste ocazii. Iar cine se pricepe mai bine a prezenta aceste lucruri pe placul și conform intereselor de partid, are șanse de reușită, rămânând pe al doilea plan capacitatea sau cunoștințele ce l-ar îndreptăți pe acela, la locul ce râvnește.

Acestea sunt lucruri îndeobște cunoscute, nu mai impresionează pe nimenea, toți s'au obișnuit, cu sau fără voie, cu ele, așa că e inutil a mai stăruia asupra lor.

Ceace mă face a scrie aceste lucruri, pentru care, mărturisesc dela început, nu am nici un interes cât de mic — este faptul destul de dureros că în mijlocul acestor vânturi se găsesc de multeori și frați preoți.

— Aceasta n'ar fi cine știe ce, zic unii. Da, nu e cine știe ce, a fi într'o grupă de cetățeni adunați petru lămurirea unor chestiuni cetățenești; dar a asculta și aproba tot ceea ce un partid aruncă în fața celuilalt spre al discredită — a lua însuși, ca preot, cuvântul și a preamări partidul din care faci parte, ponegrind pe celălalt cu aceleași cuvinte ale vocabularului politic actual, plin de tot felul de invective nepermise unui mirean, — dar unei fețe bisericesti — cred că e prea mult!

Ceace relatează zările în acest sens, despre serviciul divin abandonat cu ocazia alegerilor, dezertări dela datorie pentru a păzi urnele electorale — pentru a face aceea propagandă venorocită, care de zece ani încoace se face an de an tot mai febril — este condamnabil pentru oricine, cu atât mai mult pentru o față bisericască.

În acest sens măsura luată de P. S. Sa Episcopul Orășii, care cere dimisia preoților din partidele politice, o află justă. Mai mult decât atât, îndrăsnesc a cere scutirea preotului de a vota. Funcționarul sta-

tului ar trebui scutiți peste tot de acest drept ca să zic așa. Ar fi în propriul lor interes. Și dacă o zic pentru funcționarii — cu atât mai mult pentru preoți.

Preotul, prin chemarea lui, este și trebuie să fie la o înălțime superioară tuturor funcțiilor pământești! Amestecul său în luptele de partid îi micșorează autoritatea de care trebuie să se bucure, îl coboară în ochii turmel sale. El trebuie să fie deasupra tuturor. El este părintele. Ori părintele nu are preferințe, lu-bește pe toți fil săi deopotrivă. Aceasta nu o poate face preotul înregimentat în organizația de partid.

Va preferi pe unii și va neglija pe alții. Va lauda și va ponegri membri din propria sa turmă.

Nimic nu știrbește autoritatea preotului ca și propaganda electorală ce trebuie să o facă în folosul partidului din care face parte. Ne plângem de faptul că scade stima preoției. Cine e de vină? Singuri noi. *Locul preotului este la altar!*

„Dar este și el cetățean și ca atare trebuie să-și exercite dreptul său. Trebuie să fie și preoția reprezentată în parlament. În trecut cine a luptat mai mult ca preotul pentru idealul național?”

— Iată argumentele cari se aduc de către cel mai mulți frați preoți. Voiu răspunde la fiecare în parte!

Da, este și preotul un cetățean și ca atare are drepturi și datorii. Slujește însă în primul rând pe D-zeu și ca atare privirile lui trebuie să fie îndreptate mai mult sus decât jos. Pentru serviciul său este răspunzător în fața lui D-zeu mai mult decât în fața oamenilor. Deci preoții trebuie să fie în primul rând: *slujii ale lui Hristos și ispravnici al tainelor lui Dzeu!* (I. Cor. cap. IV. vers 1., I. Petru cap. IV v. 10).

Preoția este în lume spre a duce lumea la scopul ei final care este mântuirea.

Orice abatere dela aceasta este în detrimentul ei: „că oricine va păzi toată legea și va greși într'una, s'a făcut tuturor vinovat” zice ap. Iacob. (cap. II. v. 10). Și dacă este așa ușor a greși în timpurile noastre: să ne ferim de această mare greșală a tuturor partidelor, care este defăimarea adversarului, ajungând preotul, cum am arătat mai sus, în situația de a-și desbina însuși turma.

Iar ca cetățean, când exercitarea unu drept mă pune într'o astfel de situație care îmi știrbește autoritatea și prestigiul meu; mă lipsesc bucuros de un asemenea drept și de exercitarea lui!

Că trebuie să fim reprezentați în parlament, e drept. Dar și suntem. Nu sunt prelații noștri aleși de drept? Să lăsăm în sarcina I. P. S. Lor acestora. Vor ști să îngrijească de turmă, iar dacă nu, vina nu este a noastră. Cred că mai mult fac I. P. S. Lor decât noi toți în cazul că suntem divizați în partide și legați de anumite interese de ale acestor partide.

I. P. S. Lor sunt independenți în aceasta privință. Ca atare au mai mare șansă de izbândă în chestiunile ce privesc Biserica și slujitorii ei.

Să avem încredere în munca ce depun, căci păstorul bun își pune sufletul pentru turmă. (Ioan X 11.) Că în trecut preotul a fost sufletul mișcărilor naționale, nimenea nu i-o contestă. A și trebuit să fie! Eră acela care cunoștea originea și aspirațiile acestui neam, al cărui drept de existență căutau să-l nimicească cutropitorii. Luptând pentru ideea înfăptuirii visului de astăzi, își făcea datoria întocmai ca și un serviciu divin.

Astăzi unitatea neamului este realizată. Bunul D-zeu ne-a învrednicit a o vedea cu ochii. Să mulțumim! Datorință avem și acum de a lupta. Dar nu în cadrele intereselor de partid. Nu slujind partidul ci Țara. Toate partidele zic aceasta și totuși cu toții știm că criza de guvern a ținut mai bine de două săptămâni și guvernul dorit, guvernul țării din toate partidele, nu s'a putut alcătui, tocmai pentru faptul că erau și interese de partid. Deci nu partidului ci țării să-i slujim. Nu slăvind pe unii și ponegrind pe alții cari sunt tot frați de ai noștri, ci propovăduind dragostea lui Hristos, respectul, cinstea și omenia! Să fim ceea ce trebuie să fim: *Slujitori ai lui Hristos și ispravnici al tainelor Lui!* Atât și nimic mai mult!

Preot Gheorghe Marcu.

Un Judeu director la Vatican

Cariera unui savant Evreu. — Conducător de secțiune al bibliotecii papale.

Savantul evreu *Naftali Fried*, din localitatea Poljane în Rusia carpatină, fu numit director al secțiunii ebraice a bibliotecii vaticane. Dintr'o epistolă a lui Naftali Fried reiasă, cumcă directoratul bibliotecii vaticane a fost cu atâta prevenire față de dânsul, încât l-a făcut posibil de a-și lua vîptul ritual și de a putea asista zilnic la un serviciu divin judec celebrat în Vatican.

Pe lângă raportul acesta interesant mai aflăm încă și despre următoarele particularități și anume: Fried este un cunoscător eminent al literaturii talmudiste, care a publicat un șir de tractate și disertațiuni în limba ebraică, primite cu simpatie și având un ecou remarcabil în cercurile științifice. Ca cel mai mulți savanți evrei, eșii din milieul Chassidimei, (Evreimea ortodoxă; nota traducătorului), este și Fried în esență un autodidact, care, pe lângă miraculoasele sale cunoștințe din literatura ebraică, și-a câștigat o cultură vastă. Secțiunea ebraică dela biblioteca vaticană este una din-

tre cele mai bogate din lume și care, considerând manuscriptele „Unica”, s'ar putea asemăna numai în colecțiunea corespunzătoare a muzeului britanic și a bibliotecii universitare din Ierusalim.

Preoțimea dela Vatican a arătat deja din vremurile de demult față de scrutătorii iudaici, cari voiau a consulta efectivul de cărți al colecțiunei ebraice, cea mai mare prevenire. Amintim aici, cumcă și exploratorul biblic ungar *Donath* a fost timp îndelungat oaspele Vaticanului. Dânsul în chestia interpretării a unui pasagiu din Testamentul-Vechi — unde era vorba de versul biblic mult discutat și controversat, în care Jehova, după exegeza mai veche, e descris ca Dumnezeu al răsbunării — făcuse o descoperire surprinzătoare, prin ce a combătut temeinic aceasta intepretare mai veche, calificându-o de eronată. *Donath* a conlucrat în comun în încăperile bibliotecii cu scrutătorii biblici ai Vaticanului, spre a documenta, în baza manuscriptelor vechi, îndreptățirea și autenticitatea concepțiunei sale.

Tradus din „*Temesvarer Zeitung*” Nr. 72 din 1931.

Nicolae Fizeșianu
protopop mil. ort. rom. în retr.

Moartea preotului Terente Petrovici din Țela.

În 23 Iunie a. c. s'a stins din viață veteranul preot-paroh *Terente Petrovici* din Țela, în al-78-lea an al vieții și în al 51-lea an al preoției. Reposatul a păstorit tot timpul vieții credincioșii din parohia Țela, urmând în slujba preoției tatălul său și lăsând următor pe fiul său, astfel că aproape 100 de ani a trecut preoția din tată în fiu în parohia Țela.

Adormitul în Domnul s'a distins prin o păstorire de model în cele duhovnicești și ca un bun administrator în cele materiale. Dintre credincioși nu a rătăcit nici unul sub păstorirea sa, iar în cele materiale au înaintat mult.

A fost în tot timpul vieții între preoții de frunte, pentru care fapt a fost distins cu dreptul de a purta brâu roșu.

Dăruit de D-zeu cu 2 fii și 3 fice, pe fii i-a crescut pentru cariera preoțească, iar ficele pe toate 3 le-a căsătorit cu preoți, căci dintre toate slujbele, a slujit lui D-zeu a socotit-o a fi mai vrednică.

A fost înmormântat în comuna *Birchiș*, în ziua de 24 Iunie a. c., unde și-a petrecut ultimele zile, în îngrijirea ficel sale *Alexandrina*.

A fost petrecut la locașul de vecl de toți intelectualii din *Birchiș* și jur. *Prohodul* a fost săvârșit de preotul *L. Barzu* din *Bacamezeu*, cu participarea aproape a tuturor preoților din protopopiatul *Birchiș*. Odihnească în pace!

Răsplata unei munci.

— **Protopopul Simion Stana.** —

Prea Sfinția Sa Episcopul Aradului *Dr. Grigorie Gh. Comșa*, este un om adânc și un cunoscător și prețuitor al celor cu cari muncește împreună.

De data aceasta privirea blândă a *P. S. Sale*, s'a oprit asupra părintelui *Simion Stana*, asesor-cassar la Episcopie și redactor la revista „*Biserica și Școala*”, pe care l-a ridicat în 10 Iunie a. c. la demnitatea de protopop.

Aceasta avansare a stârnit o bucurie sinceră în sufletele celor ce-l cunosc pe noul protopop.

Însă deosebit de semnificativă este distincția părintelui *Stana* pentru preoțimea noastră, din rândurile căreia s'a ridicat prin muncă și zel neobosit. Preoții văd printr'un exemplu eclatant, cum se răsplătește sânguința și vredniciile unui preot bun.

Avansarea îl prinde pe noul protopop chiar la 20 de ani de serviciu. După o trudă pilduitoare de 10 ani, făcută în două parohii, modestul preot *S. Stana*, este chemat în anul 1920 de fericitul Episcop *I. Papp*, la centrul eparhiei, unde i se încredințează postul împreunat cu cea mai grea răspundere, de cassar eparhial. În anul 1921 Sinodul eparhial îl ridică la rangul de asesor consistorial, iar la sfârșitul acestui an, Consiliul eparhial îi încredințează redactarea organului „*Biserica și Școala*”.

Două decenii formează o unitate de timp relativ infimă față de imensitatea vremii, dar în cursul celor două decenii de muncă grea și migăloasă, prestată în organismul bisericii noastre, părintele *S. Stana* și-a câștigat stima și iubirea superiorității bisericești, precum și dragostea preoției noastre.

Că ce înseamnă, în lumea haotică de azi, a avea răspunderea averilor dela o instituție, ne putem da seama dacă ne cugetăm la delapidările ce se fac la banii publici pe o scară ce te îngrozește.

Iar la redactarea unui organ de publicitate a avea linia dreaptă de conduită, care nu jignește pe nimeni, încă este un fapt care se impune singur. Prin o limbă curat românească, prin stilul său plastic și elegant, — aduse din *Brașov*, unde protopopul *Stana* și-a luat bacalaureatul, redactorul dela „*Biserica și Școala*” s'a impus cetitorilor încă de când era student. Articolele sale judicioase, presărate prin diferite reviste și ziare, dacă ar fi adunate la un loc, ne-ar da un respectabil mănunchiu de lectură.

Dar, ori la ce contribuție intelectuală a fost pus, preotul devotat și-a găsit mângăere și reconfortare sufletească la altarul Domnului.

De mai mulți ani sf. sa face servicii divine la biserica dela Spitalul mare din Arad, unde prin vocea sa dulce de tenor și prin slujbele ce le face în mod foarte evlavios, atrage public tot mai mult.

Se cuvine deci ca, cu prilejul avansării părintelui Stana întru protopop, să ne asociem și noi preoții la ceata stimătorilor săi, dorindu-i izbândă deplină la munca viitoare, îndreptată spre mărirea lui Dumnezeu și apărarea sfintei noastre Biserici.

Ștefan R. Lungu
protopop.

INFORMAȚIUNI.

Doleanțele bisericii noastre. Sanctitatea Sa Patriarhul Dr. Miron Cristea a înalțat ministerului instrucțiunii o lungă adresă, cuprinzând doleanțele exprimate în adunarea eparhială a mitropoliei Ungro-Vlahiei, ca și în celelalte adunări eparhiale.

În această adresă se cer următoarele: 1) Reînființarea ministerului cultelor. 2) Tratatamentul bugetar echitabil și potrivit situației numerice a cultului ortodox. 3) Trecerea în bugetul bisericii a personalului administrativ necesar și care a fost suprimat sau retrogradat. 4) Recrearea seminarilor teologice sub conducerea bisericii. D-l Prim-ministru N. Iorga a aprobat dezideratele dela punctele 2, 3 și 4, iar în ceea ce privește reînființarea ministerului de culte, D-Sa a pus următoarea rezoluție: „Ministerul cultelor nu se poate reînființa, fiind de ajuns cel de al doilea secretar general și cel de astăzi face cât doi ministri”.

Sărutul mânei o primejdie pentru sănătatea publică. La Universitatea din Kovno a avut loc zilele acestea congresul lituan de igienă, la care au luat parte mulți oameni învățați. Între altele s'au făcut comunicări în sensul că foarte multe boli sociale să răspândesc din cauza sărutului mânei.

Pentru vindecarea acestui rău, societatea medicilor higieniști a făcut un apel către cucoane, sfătându-le să nu mai permită sărutul mânei.

Chestiunea va fi ridicată și în congresul internațional de medicină și igienă care se va ține în toamna aceasta la Berlin.

Așa să facă și Românii. — În zece luni ale anului trecut, danezii au vândut peste hotar 14.971 vagoane cu unt și 509 vagoane cu brânzeturi; au vândut 760 milioane ouă și 26.129 vagoane cu carne de porc. Au vândut 152.329 boi și 55.566 porci vii. Iată ce însemnează să te ocupi cu creșterea sistematică a vacilor, găinilor și porcilor. Și Danemarca nu este mai mare ca Basarabia noastră.

Mahomedanii cred că maimuțele sunt ființe omenesti pedepsite de Dumnezeu (Allah) și schimbate în animale.

Dar oameni de aceștia pedepsiți de Dumnezeu

avem și în țara românească. E drept că nu sunt deocamdată numai la suflet.

Alte obiecte de ale Țarului vândute la licitație. La un birou de licitații din Paris s'au vândut zilele acestea câteva obiecte care au aparținut fostei familii imperiale ruse.

Astfel s'a cumpărat pentru 11 mil franci (70000 lei) o evangheliu îmbrăcată în argint, pe care era sculptat chipul Mântuitorului și a Maicei Domnului.

Deasemenea s'a vândut o iconiță pe care Țarul o purta mereu cu dânsul; o sticlă de cristal încrustată cu diamante; un ceasornic de aur cu semnătura Țarului și a lui Rasputin.

Politia caută să descopere cine a adus aceste lucruri în Franța.

Recordul Bibliei. Din Londra se anunță: În muzeul Britanic din Londra se află, într'o vitrină, o Biblie pictată de mână, ce reprezintă respectabila valoare de peste 50 de milioane de lei, un preț, pe care desigur nici o altă operă a artei tipografice nu-l poate atinge. Dacă Biblia deține recordul cărții celei mai de preț, ea deține în același timp și un alt record: acela al operei celei mai răspândite pe piața cărților.

Viconteul Hallsham a declarat de curând că „Societatea biblică britanică” a cheltuit un capital de 400 mil lire șterline (peste 300 de milioane lei) anual, pentru a edita extrase din Biblie în 644 de limbi diferite.

Unii englezi credeau că pe vremea reginei Victoria se acorda mai multă atențiune studiului Bibliei, ca în zilele noastre de cultură mai înalțată. Statistica dovedește contrariul. În ultimii 50 de ani cifra de vânzare anuală a Bibliilor a fost de șase ori mai mare. Nici tineretul de după război n'a avut o atitudine negativă față de Biblie, dovadă că dela sfârșitul războiului cifrele de vânzare a bibliilor s'au dublat. Nici o altă întreprindere nu poate să se laude cu rezultate asemănătoare în vremea de criză de astăzi, ca „Societatea biblică britanică”, care în cursul anului 1930 a vândut 11888226 de exemplare ale Bibliei.

O nouă descoperire lângă Piramide. În urma recerșelor săpături din Egypt, în apropiere de Piramide, s'au descoperit două noi morminte, care datează din epoca celei de a V-a dinastii faraonice, unul este acela al intendentului palatului regal Nahamifert, celălalt al cântărețului favorit al faraonului Nimaata. Pe pereții acestui ultim cavou este săpat testamentul defunctului, care își lasă întreaga avere fiului său. Testamentul este ilustrat cu deseneuri. El a putut fi foarte bine descifrat de savanții egyptologi, cari însușesc miștuna însărcinată cu aceste săpături.

Nr. 3356 | 1931.

Ordin-Circular.

către toate oficiile protopopești și parohiale din Eparhia ort. rom. a Aradului.

Îvindu-se tot mai des cazuri, că pentru pictarea bisericilor, organele parohiale angajează pictori cari nu au autorizația recerută în acest scop, atragem atențiunea tuturor oficiilor protopopești și parohiale, că pentru pictarea bisericilor nu pot concura decât pictori

carl au autorizație dela Comisiunea Monumentelor Istorice din București.

Interzicem strict organelor parohiale să desbată ofertele pictorilor, cari nu au autorizația dela Comisiunea Monumentelor Istorice. Contractele încheiate cu astfel de pictori nu vor fi aprobate.

Deodată cu înaintarea spre aprobare a contractelor încheiate cu pictorii autorizați, la acelea se vor anexa în copii legalizate autorizațiile dela C. M. I. eliberate pe seama pictorului angajat a picta biserica.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 25 Iunie 1931.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 3474/1931.

Comunicat.

În conformitate cu adresa Onor. Minister al Instrucțiunii Publice și al Cultelor, Nr. 75407/8455 din 6 Iunie 1931, dispunem următoarele:

Orice preot sau funcționar bisericesc, nou numit sau transferat, — salarizat din bugetul Statului — să-și înainteze *îndată* după numire sau transferare — forurilor competente — toate actele necesare pentru a fi aprobat în noul post și retribuit din partea Statului. Acei cari întârzie cu trimiterea actelor, risca de a nu mai primi salariul, deoarece On. Minister, în adresa de mai sus, spune că „nu mai recunoaște numirile și transferările comunicate (Ministerului) cu o întârziere mai mare de o lună.

Arad, 11 Iunie 1931.

Consiliul eparhial ort. rom.

A r a d. 3—3

Nr. 3678 | 1931.

Comunicat.

În conformitate cu adresa Comisiunii Monumentelor Istorice Nr. 653 | 1931, dispunem următoarele:

Intrucât în nenumărate rânduri s'a constatat înstreinarea icoanelor vechi, uneori din cele mai prețioase documente artistice românești, de către preoții parohi, cari le vând pe prețuri derizorii anticarilor, sau le schimbă cu altele noi, fără valoare, se interzice preoților pe viitor, acest comerț nepermis.

Deasemenea nu e permis a vinde sau schimba argintăria, cărțile, odoarele, vestimintele și toate rămășițele vechi aflate în biserică; chiar când aceste obiecte ar fi scoase din uz, preoții le vor păstra, neputând a lua nici o

măsură de înstreinare a lor, fără a fi fost ceretate de un delegat al Comisiunii Monumentelor Istorice.

Toate parohiile vor face un inventar al acestora — în trei exemplare, unul rămânând la arhiva parohială, iar două se vor trimite. Ven. Consiliu Eparhial, prin oficiul protopopesc.

Deasemenea nu se mai zugrăvește nici o biserică în exterior sau interior, dacă biserica e mai veche de 70—80 ani și are picturi vechi și nici nu se va face vre-o reparație asupra ei, înainte de a cere avizul Ministerului (Comisiunii Monumentelor Istorice).

Aceleași dispozițiuni se vor observa și pentru obiectele mai sus menționate: icoane, argintărie, cărți, odoare, vestimente.

Cucernicii Preoți se vor conforma dispozițiunilor de mai sus.

Arad, 19 Iunie 1931.

Consiliu Eparhial ort. rom.
Arad.

Nr. 3514 | 1931.

Comunicat.

Adunarea eparhială din Arad, în ședința a II-a ținută la 11 Maiu 1931, prin hotărîrea sa cu Nr. 24 | 1931 menționând împărțirea parohiilor în 3 clase și subîmpărțind pe cele din clasa I. în parohii urbane și rurale, a scos din vigoare hotărîrea Adunării eparhiale Nr. 84 din anul 1910 referitor la cvalificarea candidaților de preoți, înlocuind-o cu următoarele

N O R M E :

1. „Potrivit art. 35 din Statutul de organizare și în consonanță cu dispozițiunile cuprinse în adresa Nr. 211 din 9 aprilie 1930 a Sf. Sinod, la parohii urbane pot fi admiși și cvalificați numai doctori sau licențiați dela Facultățile de teologie și absolvenți ai Academiiilor teologice din țară, cari au la baza studiilor teologice bacalaureatul de liceu sau diploma de absolvire a unui seminar teologic și cari la examenele anuale și generale dela Academie, precum și la examenul de cvalificațiune preoțească, au obținut media „distins“ (foarte bine, laudabil).

Absolvenții și titrații Facultăților și Academiiilor teologice din streinătate pot fi admiși dacă își echivalează studiile prin autoritățile cu cădere.

2. La parohii rurale de clasa I. pot fi admiși și cvalificați absolvenții de Facultăți netitrați și de Academii teologice cu bacalaureat de liceu, cari au obținut la examenele

dela Academie și la cele de cvalificație preoțească media „bine” și absolvenții fără bacalaureat cu media „distins” (foarte bine, laudabil) la toate aceste examene.

3. La parohii rurale de clasa II. pot fi fi admiși și cvalificați absolvenții de Academii cu bacalaureat de liceu, cari au prestat toate examenele reglementare cu media „suficient” și absolvenții fără bacalaureat de liceu, cari la aceste examene au obținut media „bine”.

4. La parohii rurale de clasa III-a pot fi admiși și cvalificați toți absolvenții Academiiilor teologice, cari au prestat examenele prescise cu media „suficient”.

5. Preoții asimilați clasei pentru care au prestat examenul de promovare, intră la parohiile rurale în drepturile clasei pentru care au primit promoția, fără privire la pregătirile lor anterioare. Având la baza studiilor lor dela Academiiile teologice bacalaureatul de liceu, pot fi promovați la parohii urbane.

6. Drepturile câștigate nu se pot altera.

Ceeace aducem la cunoștința Cucernicilor Preoți, candidaților de preoție și organelor parohiale, spre știre și conformare.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 20 Iunie 1931.

† Grigorie Episcop.

Aviz.

Aducem la cunoștința Cucernicilor Preoți că salariile preoților pe lunile Ianuarie — Maiu a. c. sunt ordonanțate. Plătirile se vor face când Administrația financiară din Arad va dispune de bani.

S'a intervenit din nou ca preoții să-și poată ridica salariile.

Statele de plată pe luna Iunie a. c. se află la Directoratul Timișorilor pentru verificare și ordonanțare.

CONCURS.

Conform rezoluțiunii Consiliului Ep. Nr. 4005/1931 pentru îndeplinirea parohiei de cl. III, Moneasa, se publică concurs cu termen de 30 de zile.

Retribuțiunile sunt: 1. 20 jugăre de pământ în Cornești, prin reforma agrară și 6 jugăre fânaț de deal în Moneasa. 2. Locuință ori în edificiul actual al școlii confesionale, ori într'un edificiu dominiat, cedat pe câțva timp pentru casa parohială. 3. Bir și ștoie legale.

Alesul este obligat a catechiza elevii noștri dela ambele școli de Stat, fără altă remunerație.

Va plăti impozitele după sesia beneficiată și a-landa forțată. Reflectanții își vor înainta recursurile la Ot. ppterat din Buteni și cu știrea prealabilă a Prototop. tractual se vor prezenta în biserică din Moneasa

Tipografia Diecezană, Strada Eminescu, Nr. 18. Arad.

în timpul concursului, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și'n oratorie. Fără consensul P. S. Sale Episcopului nostru eparhial nu pot concura candidați din alte eparhii.

Consiliul parohial din Moneas, în conțelegere cu Prototopul Ștefan R. Lungu.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Nr. 3882/931.

ANUNȚ ȘCOLAR.

Se aduce la cunoștința celor interesați că petițiunile de primire în Academia Teologică ort. rom. din Arad sunt a se înalța Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad până la 31 August a. c.

Cursurile Academiei sunt de 4 (patru) ani. În Academia teologică se primesc ca studenți ordinari numai absolvenți de liceu cu diplomă de bacalaureat, ori de seminarii.

Petițiunile de admitere sunt a se însoți de:

1. Act de botez dela oficiul parohial, eliberat în timpul cel mai recent,

2. Atestat de moralitate dela oficiul parohial, la care aparține petiționarul, vizat de protoprezbiterul respectiv,

3. Atestat medical despre starea sanitară,

4. Dacă petiționarul după terminarea școalelor secundare s'ar fi dedicat altei careri, ori a avut altă ocupațiune, are să dovedească ocupațiunea și timpul petrecut dela ultima frecvență școlară,

5. Certificat dela preotul locului că știe cetti cu litere cirile și că are aptitudine pentru cântări,

6. Certificat despre situația militară a petiționarului, dacă este înrolat,

7. Obligațiunea din partea părinților, ori a tutorului, că va plăti regulat cheltuielile de întreținere obligatoare în internat în cursul anilor de studiu.

8. Condițiunile de întreținere în internat sunt: 12.000 lei anual, cari se plătesc în 3 rate anticipative la Cassa Consiliului eparhial și anume Lei 5000 la înscriere, 4000 lei la 1 Ianuarie 1932 și 3000 lei la 1 Aprilie 1932.

La intrare în internat vor aduce cu sine: 6 cămăși, 6 per. de subpantaloni, 2 cămăși de noapte, 6 păr. de ciorapi, haine de pat: (cearceafuri, plapomă, pernă și cuvertură de pat), 3 ștergare, 3 șervete, păhar, cuțit, furculiță, lingură, o ceașcă, 3 furturi, piepteni, săpun, perle de dinți, de haine, de ghete, ace, ață și îmbrăcămintea necesară.

Studenții sunt obligați a-și procura și purta uniforma școlii (haine de culoare neagră, vestă închisă, pălării și pantofi negri).

9. Petițiunile sunt a se timbra legal și a se scrie cu mâna proprie, cele netimbrate, ori defectuos instruite, se vor retrimite nerezolvite.

10. Petiționarul să indice domiciliul și poșta ultimă, scrise corect și citeț.

11. Înmatriculările studenților se fac la Rectoratul Academiei, în zilele de 26—30 Septembrie, cursurile se încep la 1 Octombrie.

Cel întârziat dela termenii matriculărilor pot fi matriculați și admiși la cursuri numai cu aprobarea Consiliului eparhial.

12. Taxele școlare, ce se plătesc la Rectorul Academiei cu ocaziunea înmatriculărilor, fac 1100 Lei.

Cons. eparhial ort. rom.

Redactor responsabil: SIMION STANA